

Arrest

nr. 121 794 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 20 augustus 1996 en bent dus minderjarig. Uw vader werd door militairen vermoord toen u amper vier jaar oud was. In 2009 begon uw moeder, L. M. (...) (O.V. xxxxxxx), een relatie met een man van een andere religie en origine, maar zelf hebt u hem nooit gezien.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland samen met uw oudere broer, U. G. (...) (O.V. xxxxxxx), en moeder verliet omwille van 2 redenen. Enerzijds kende uw gezin problemen met uw oom, S. M. (...). Hij aanvaardde niet dat uw moeder een relatie had met iemand van een andere religie en origine. Hij was bovendien van oordeel dat uw moeder hierdoor de eer van de familie had geschaad en zodoende de dood verdiende. Uw oom S. (...) vroeg daarom in de lente van 2010 aan uw broer om uw moeder te vermoorden, maar uw broer weigerde dit.

Daarnaast had uw gezin ook problemen omdat uw broer U. (...) banden had met de rebellen. In mei 2010 kwam de politie in dit verband naar jullie huis en hield er een huiszoeking. Voor zover u weet werd er die dag niets in beslag genomen en ook uw broer werd niet meegenomen. Zelf was u op dat moment immers niet aanwezig omdat u op school zat, maar u vernam het later wel van uw broer. Ongeveer een maand na dit incident, van zodra uw schooljaar ten einde was, vluchtte u samen met uw moeder en broer naar Ingoesjetië. Daar verbleven jullie bij de oudste zus van uw moeder totdat jullie definitieve uitreis geregeld was. Jullie werden er later vervoegd door een andere zus van uw moeder, die in elkaar geslagen was door mensen die op zoek waren naar uw moeder en die de Russische Federatie eveneens wilde ontvluchten.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 18 september 2010. Samen met uw moeder, broer en tante reisde u vanuit Nazran met de trein via Moskou en Brest (Belarus) naar Polen, waar uw moeder, tante en broer asiel vroegen. Vanuit Polen kwamen jullie vervolgens met de wagen naar België, dat jullie bereikten op 24 september 2010. Ook hier vroegen uw moeder en broer asiel. Ze kregen van de Dienst Vreemdelingenzaken echter een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van hun asielaanvraag. Uw tante werd teruggestuurd naar Polen, van waaruit ze later zelf naar de Russische Federatie terugkeerde omdat ze in Polen te veel problemen kende met andere Tsjetsjenen. In november 2010 vertrok uw broer uit het opvangcentrum waar jullie toen verbleven na een ruzie met uw moeder. Sindsdien heeft u geen nieuws meer over hem. In mei 2012 vertrok u samen met uw moeder naar achtereenvolgens Frankrijk en Zwitserland, waar uw moeder eveneens een asielaanvraag indiende, maar jullie werden verplicht naar België terug te keren. Eenmaal terug in België, verbleven u en uw moeder elk bij vrienden op een ander adres omdat jullie geen eigen verblijfplaats meer hadden. Op 12 augustus 2013 ontmoette u uw moeder in Brussel, maar sindsdien ontbreekt van haar elk spoor. U slaagde er sindsdien niet meer in haar telefonisch te bereiken en ook de vriendin bij wie uw moeder verbleef, heeft geen idee naar waar ze vertrokken is. Op 29 augustus 2013 diende u bijgevolg zelf een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat de reden waarom u Tsjetsjenië samen met uw gezin ontvlucht bent tweeledig is. Enerzijds kende uw moeder problemen met haar broer, S. M. (...), omdat ze een relatie had met een man van een andere origine en religie. Haar broer, uw oom, was van oordeel dat ze hierdoor de eer van de familie had geschaad en zodoende de dood verdiende. Anderzijds waren er ook de problemen van uw broer, die banden had met de rebellen. Omwille hiervan werd hij lastiggevallen door de politie.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die uw moeder aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 12). In het kader van de tweede asielaanvraag van uw moeder, L. M. (...) (O.V. xxxxxxx), nam ik op 27 oktober 2011 echter de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar asielrelaas niet geloofwaardig bevonden werd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 9 januari 2012. Elk van de asielaanvragen die uw moeder daarna indiende, werd afgesloten met een weigering tot inoverwegingname. Bijgevolg kan ten aanzien

van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, L. M. (...) (O.V. xxxxxxx), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing. U vindt een kopie van de getekende beslissing in bijlage.

Ook uit uw eigen verklaringen blijkt niet dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zelf heeft u in het verleden immers nooit problemen gekend, noch omwille van de problemen van uw moeder of broer (CGVS, p. 16), noch omwille van andere persoonlijke redenen (CGVS, p. 12). Nergens uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat dat in de toekomst wel het geval zou zijn.

Wat de problemen van uw broer betreft, haalde u wel aan dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië vreest dat u door de politie zou worden lastiggevallen omwille van uw broer enerzijds en door de rebellen die uw broer had gesteund anderzijds (CGVS, p. 16). Echter, de elementen die u in dit verband aanhaalt zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

U haalde immers aan dat u bij terugkeer door de politie ondervraagd zou worden in verband met uw broer indien uw broer zelf niet in Tsjetsjenië is (CGVS, p. 12, 15-16 en 17). Het loutere feit dat de politie u vragen zou stellen over uw broer en zijn verblijfplaats, kan echter niet als vervolging worden beschouwd aangezien er geen sprake is van een bedreiging voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. U wierp wel op dat de politie u misschien zou arresteren of u als informant kon inzetten bij de rebellen (CGVS, p. 17). Dit zijn echter loutere speculaties van uwentwege, waarvoor u geen enkele aanwijzing aanreikte. Bovendien moet erop gewezen worden dat de politie bij het door u aangehaalde incident in mei 2010 wel degelijk de mogelijkheid had om uw broer mee te nemen of te arresteren aangezien uw broer op dat moment aanwezig was, maar dit naliet. De politie beperkte zich toen tot een huiszoeking en stelde uw broer enkele vragen over bepaalde mensen, maar nam uw broer niet mee. U hebt ook geen enkel idee waarom de politie dit niet deed (CGVS, p. 12 en 14). Tot slot vermeldde u nog dat de politie ook zal willen weten waarom uw broer Tsjetsjenië verlaten had en naar België kwam, eenmaal zij dit achterhaald heeft (CGVS, p. 15-16). In dit verband moet er evenwel op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat Tsjetsjenen bij terugkeer naar hun herkomstland louter en alleen omwille van hun verblijf in het buitenland geenszins systematisch door hun autoriteiten vervolgd worden. Het loutere feit dat uw broer naar het buitenland is vertrokken, is op zich dan ook onvoldoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging, hetzij in hoofde van uw broer, hetzij in uw hoofde indien uw broer (van wie u denkt dat hij naar Tsjetsjenië is teruggekeerd (CGVS, p. 6) toch) niet in Tsjetsjenië verblijft.

Uit het bovenstaande kan zodoende geenszins geconcludeerd worden dat er in uw hoofde sprake is van een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade ten aanzien van uw autoriteiten.

Ook de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de rebellen die uw broer hielp, maakte u niet aannemelijk. U zei in dit verband dat u vreest dat de rebellen met wie uw broer U (...) contact had ook met u contact zouden opnemen louter en alleen omdat u zijn broer bent, wat hoe dan ook problematisch zou zijn. Het gebeurt in Tsjetsjenië immers vaak dat jongeren die contact hebben met de rebellen verdwijnen. Zelfs indien u elk contact met deze rebellen zou weigeren, zou u toch problemen kunnen krijgen. In dat geval zouden de rebellen u immers kunnen bedreigen, vermoorden of inzetten bij een terreuraanslag (CGVS, p. 16). Ook hier moet echter aangestipt worden dat u zich beperkt tot verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en loutere speculaties. U reikt geen enkele concrete aanwijzing aan die het toekennen van internationale bescherming in uw hoofde rechtvaardigt.

Wat de problemen van uw moeder met uw oom betreft, moet in de eerste plaats benadrukt worden dat u alle informatie hieromtrent vernam van uw broer en u persoonlijk nooit bij deze problemen betrokken was (CGVS, p. 5 en 12). Meer nog, u heeft de man met wie uw moeder een relatie had zelfs nooit gezien (CGVS, p. 5). Zoals reeds aangehaald, is zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de verklaringen van uw moeder aangaande haar relatie en de daaraan verbonden problemen met haar broer, uw oom, niet geloofwaardig zijn. Uw eigen verklaringen volstaan op dit punt evenmin om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. Zo waren uw verklaringen op dit punt immers erg vaag. U kon namelijk enkel zeggen dat de man met wie uw moeder een relatie had van een andere origine en religie was (CGVS, p. 5, 6 en 17). Welke religie deze man dan aanhing, wist u niet (CGVS, p. 7). Hoe of wanneer concreet uw oom te weten kwam dat uw moeder een relatie met deze persoon had, wist u evenmin (CGVS, p. 12 en 14). Niettemin begrip kan worden opgebracht voor uw relatief jeugdige leeftijd op het moment van de feiten, u was toen 14 jaar oud, moet er echter op gewezen worden dat u de afgelopen drie jaar, meer bepaald tot juli 2013, steeds bij uw moeder

hebt verbleven (Verklaring DVZ nr. 33). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, kon, rekening houdende met uw leeftijd, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u van de hierboven opgesomde essentiële aspecten van de door u aangehaalde problemen toch op de hoogte zou zijn, wat hier niet het geval was.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw moeder kende, kan er om die reden evenmin geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw oom. Bovendien maakte u niet aannemelijk waarom u niet bij een ander familielid dan uw oom zou kunnen gaan wonen. Zo verbleef u voor uw vertrek uit de Russische Federatie reeds bij de oudste zus van uw moeder in Ingoesjetië (CGVS, p. 4, 7 en 15). Toen u gevraagd werd waarom u bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie niet bij haar zou kunnen gaan wonen, antwoordde u dat zij gehuwd is met een niet-Tsjetsjeen (i.c. een Ingoesj (CGVS, p. 15 en 17)), de Ingoesjetische cultuur een andere cultuur is en ze een eigen leven heeft. Om die redenen denkt u dan ook dat ze u niet in huis zal nemen (CGVS, p. 17). Vooreerst betreft het hier andermaal slechts een vermoeden van uwentwege. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat ook in de Ingoesjetische samenleving en cultuur familiebanden heel sterk zijn en een belangrijke rol spelen, vooral in het dagelijkse leven. Indien minderjarige kinderen alleen komen te staan, is het niet enkel de taak, maar zelfs de plicht van familieleden om de zorg voor deze kinderen op zich te nemen. Uw argumenten als zou u enkel bij uw oom kunnen inwonen omdat uw tante een eigen leeft en de Ingoesjetische cultuur een andere cultuur is, volstaan bijgevolg niet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Het bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie aangaande de door u ingeroepen problemen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat in het kader van de asielaanvraag van uw broer, U. G. (...) (O.V. xxxxxxx), door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten werd tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de feitenweergave, die aangeeft welke de redenen zijn van de asielaanvraag van verzoekende partij, onvolledig is daar men louter verwijst naar de redenen die haar moeder destijds inriep, terwijl verzoekende partij ook *zelf* zijn oom vreest, voorts ook *zelf* bang is om bij terugkeer naar haar land van herkomst geconfronteerd te worden met vragen omtrent haar broer die immers hulp had verleend aan rebellen en, ten slotte, ervoor vreest dat *zijzelf* gedwongen zal worden om bij de rebellen aan te sluiten, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar asielaanvraag in hoofdorde duidelijk op dezelfde feiten steunt als deze die aan de basis lagen van de asielaanvraag van haar moeder, waarbij zij tevens verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, vraag 3.4 en 3.5; administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/11/2013, p. 12). De Raad wijst erop dat bij de asielaanvraag van de moeder van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar asielaanvraag niet geloofwaardig werd geacht mede doordat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van haar zoon met de rebellen en aan haar relatie met A. D. waardoor zij problemen zou hebben gekend met haar broer. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 72 881 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 januari 2011.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens. De Raad merkt hierbij evenwel op dat dit echter niet wegneemt dat hij bij de beoordeling van een latere of gekoppelde asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die zijn afgelegd door de familieleden van verzoekende partij tijdens de behandeling van hun asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat waar verzoekende partij beweert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij bij terugkeer problemen zal hebben met haar autoriteiten in het kader van navraag naar haar broer en zij zal worden lastiggevallen door de rebellen omdat deze haar eveneens zullen willen inlijven, deze bewering resulteert uit een onjuiste lezing van de bestreden beslissing daar wel degelijk desbetreffend door verwerende partij uitdrukkelijk is gemotiveerd en deze gegevens derhalve in overweging werden genomen. Aangaande de vrees die verzoekende partij koestert naar haar oom toe, die haar zal dwingen haar moeder te vermoorden omwille van een erezaak naar aanleiding van een niet

aanvaarde relatie, herhaalt de Raad dat dienaangaande het relaas van de moeder van verzoekende partij als ongeloofwaardig werd aangeduid.

2.2.4.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat ook uit de eigen verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, daar zij in het verleden nooit problemen heeft gekend, noch omwille van de problemen van haar moeder of broer, noch omwille van andere persoonlijke redenen en evenmin uit haar verklaringen blijkt dat dat in de toekomst wel het geval zou zijn, stelt verzoekende partij dat de motivering zich wederom in eerste instantie beperkt tot een verwijzing naar de problemen van haar moeder en/of broer, dit terwijl zij zelf nooit de problemen van haar moeder en/of broer inriep als motief voor haar eigen asielaanvraag. In elk geval is er een onderscheid tussen de redenen waarom zij het land heeft verlaten, en de redenen die zij thans inriep om zelf een asielaanvraag te doen. Zij wijst erop dat een onderzoek naar de gegrondheid van de vrees voor vervolging dient te gebeuren op het ogenblik van de beslissing en rekening houdend met wat er gevreesd wordt in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Voorts benadrukt verzoekende partij dat zijzelf thans het voorwerp zal uitmaken van ondervraging, arrestatie en vervolging. Gezien verzoekende partij bovendien totaal onwetend is omtrent het lot van haar broer, is zij des te angstiger hieromtrent. Dat haar vrees om ondervraagd, gearresteerd en vervolgd te worden louter speculaties betreffen, is erg minimaliserend volgens verzoekende partij. Het gegeven dat haar broer bij de eerste huiszoeking nog niet gearresteerd werd, is immers geen garantie voor het feit dat dit niet zou kunnen gebeurd zijn bij een latere gelegenheid, laat staan dat dit zou uitsluiten dat verzoekende partij het reëel risico zou lopen om in de handen van de Russische/Tsjetsjeense autoriteiten te vallen.

Voor wat betreft haar vrees ten aanzien van de rebellen die haar broer hielp, oppert verzoekende partij nog dat de door haar aangehaalde elementen bevestigd worden in objectieve bronnen, waaruit blijkt dat er inderdaad dergelijke zaken gebeuren en dat derhalve hetgeen verzoekende partij vreest, niet louter speculatief is.

Inzake de motivering van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij ingeroepen vrees ten aanzien van haar oom, meent verzoekende partij dat zij niet gehouden is om details te kennen over het privéleven van haar moeder, temeer daar deze delicaat blijven. Verzoekende partij kon echter wel degelijk de essentiële informatie omtrent een verboden relatie en de reactie van haar oom hierop aangeven. Het is bovendien niet omdat zij nog drie jaar met haar moeder samen verbleef dat zij dergelijke privé zaken met haar zoon zou bespreken.

Waar verwerende partij nog opmerkt dat verzoekende partij bovendien niet aannemelijk maakt waarom zij niet bij een ander familielid dan haar oom zou kunnen gaan wonen, voert verzoekende partij aan dat het niet realistisch is dat verzoekende partij, die heel haar leven met haar moeder heeft gewoond en gesteund werd door haar oom, als bijna meerderjarige man bij de zus van haar moeder zou gaan inwonen en daar zou wonen op kosten van haar echtgenoot. Minstens lijkt het erop dat zulke beslissingen door de hele familie moeten worden besproken en tevens door de hele familie moeten worden gedragen, waarbij er bepaalde vooraf bestaande relaties en een financiële draagkracht moeten zijn opdat een familie dergelijke last op zich neemt.

2.2.4.2. De Raad herhaalt (zie punt 2.2.3.) dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde feiten steunt als deze die aan de basis lagen van de asielaanvraag van haar moeder, waarbij zij tevens verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, vraag 3.4 en 3.5; administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/11/2013, p. 12). Voorts herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij voorgehouden persoonlijke vrees ten aanzien van haar oom, de autoriteiten en de rebellen en deze uitvoerig heeft besproken. De kritiek van verzoekende partij op de wijze waarop verwerende partij haar asielaanvraag beoordeeld heeft, is dan ook ongegrond.

Omtrent de vrees van verzoekende partij om ondervraagd, gearresteerd en vervolgd te worden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal hieromtrent het volgende verklaarde:

“Ik vrees dat ze me zullen ondervragen over mijn broer, mss zou ik in de gevangenis belanden of zouden ze me gebruiken voor iets. Mss sturen ze me in het geheim naar de wahabieten om meer te weten te komen over hen, dat wil ik niet” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/11/2013, p. 17). De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in haar motivering dat verzoekende partij zich omtrent haar vrees om gearresteerd te worden of om als informant ingezet te worden bij de rebellen beperkt tot loutere speculaties, waarvoor zij geen enkele concrete aanwijzing aanreikte. Even speculatief is de opmerking van verzoekende partij dat het mogelijk is dat haar broer, die bij de eerste

huiszoeking nog niet gearresteerd werd, bij een latere gelegenheid zou worden gearresteerd, of dat verzoekende partij zelf in handen zou vallen van Russische/Tsjetsjeense autoriteiten. Wederom brengt verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing aan dat zij dit risico loopt. Wat betreft haar vrees om bij terugkeer door de politie ondervraagd te worden in verband met haar broer indien haar broer zelf niet in Tsjetsjenië is, verwijst de Raad naar de motivering van verwerende partij dat het loutere feit dat de politie verzoekende partij vragen zou stellen over haar broer en zijn verblijfplaats, niet als vervolging kan worden beschouwd aangezien er geen sprake is van een bedreiging voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit, en sluit zich hierbij aan.

Waar verzoekende partij stelt dat de door haar aangehaalde elementen bevestigd worden in objectieve bronnen, waaruit zou blijken dat er dergelijke zaken gebeuren en dat hetgeen verzoekende partij vreest derhalve niet louter speculatief is, merkt de Raad op, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij nalaat aan te duiden op welke objectieve bronnen zij zich concreet baseert, dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Verder is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij inzake de relatie van haar moeder met een man van een andere origine en religie, namelijk dat zij niet gehouden is om details te kennen over het privéleven van haar moeder, niet kan overtuigen. Immers wordt van verzoekende partij geenszins verwacht ieder detail te kennen van het privéleven van haar moeder. Gezien de problemen die het gezin van verzoekende partij zou hebben gekend omwille van de reactie van haar oom op de relatie van haar moeder met een man van een andere origine en religie, en gezien de beweerde vrees van verzoekende partij ten aanzien van haar oom, kan evenwel van haar worden verwacht dat zij op de hoogte is van de essentiële aspecten van de door haar aangehaalde problemen, zoals de religie van de man waarmee haar moeder een relatie aanging – de oorzaak van de negatieve reactie van haar oom (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/11/2013, p. 6 en 17) – en hoe of wanneer concreet haar oom te weten kwam dat haar moeder een relatie met deze persoon had.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat het niet realistisch is dat zij als bijna meerderjarige man bij de zus van haar moeder zou gaan inwonen en daar zou wonen op kosten van haar echtgenoot, waarbij zij erop wijst dat dergelijke beslissingen door de hele familie moeten worden gedragen en dat er vooraf bestaande relaties en een financiële draagkracht aanwezig moeten zijn, meent de Raad dat verzoekende partij zich met dit betoog beperkt tot een aantal algemene en op niets gebaseerde uitlatingen en geen enkel concreet argument aanbrengt waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om bij haar terugkeer naar de Russische Federatie bij de oudste zus van haar moeder in Ingoesjetië, of bij een ander familielid, te gaan wonen. De Raad wijst bovendien op hetgeen reeds in de bestreden beslissing werd aangekaart, namelijk dat verzoekende partij voor haar vertrek uit de Russische Federatie reeds bij de oudste zus van haar moeder in Ingoesjetië verbleef en dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 3) blijkt dat ook in de Ingoesjetische samenleving en cultuur familiebanden heel sterk zijn en een belangrijke rol spelen, vooral in het dagelijkse leven, en dat indien minderjarige kinderen alleen komen te staan, het niet enkel de taak, maar zelfs de plicht is van familieleden om de zorg voor deze kinderen op zich te nemen.

2.2.5.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Tsjetsjenen bij terugkeer naar hun land van herkomst louter en alleen omwille van hun verblijf in het buitenland geenszins systematisch door hun autoriteiten vervolgd worden, stelt verzoekende partij dat, ook al worden terugkerende Tsjetsjenen misschien niet systematisch ondervraagd, dan nog blijkt uit objectieve bronnen dat het risico reëel is. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een rapport van OSAR d.d. 22 april 2013, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3).

2.2.5.2. De Raad stelt echter vast dat uit de door verzoekende partij aangehaalde informatie niet blijkt dat personen die terugkeren naar de Russische Federatie louter om reden van hun verblijf in het buitenland er op deze gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij meent dat bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging in geen enkele mate rekening werd gehouden met de rechten van de minderjarige asielzoeker die qua persoonlijkheid per definitie een kwetsbaar profiel heeft, merkt de Raad vooreerst op dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij. Voorts wijst de Raad erop dat aan verzoekende partij

een voogd werd toegewezen die haar van in het begin van de procedure heeft bijgestaan (administratief dossier, stuk 11, beslissing tot aanwijzing van voogd van de dienst Voogdij d.d. 13/09/2013). Het gehoor op het Commissariaat-generaal vond plaats in aanwezigheid van de voogd van verzoekende partij en van haar advocaat, die aan het einde van het gehoor hun opmerkingen konden geven (administratief dossier, stuk 4). De Raad is dan ook van oordeel dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoekende partij.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT